

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)

۲۶ جولای ۲۰۱۷

شکست مفتضحانه اجلاس سران ۲۰ کشور در المان و مبارزه ستایش‌آمیز و انقلابی مردم المان علیه این تروریست‌های بین‌المللی

در اوایل ماه جولای ۲۰۱۷ سران ۲۰ کشور صنعتی جهان و کشورهای در حال رشد (نوظهور اقتصادی و یا در آستانه رشد مشهور به "آستانه‌ای" -توفان) که ۸۵ درصد تولید ناخالص و دو سوم جمعیت جهان را تشکیل می‌دهند در شهر هامبورگ در المان فدرال گرد آمدند تا از جمله در مورد محیط زیست، موافقتنامه‌های تجاری جهانی، مبارزه با تروریسم، بررسی مسئله سوریه و... مشورت کرده و به توافقاتی دست یابند.

شرکت ممالکی نظیر ترکیه، اندونزی، عربستان سعودی و نظایر آنها در کنار آمریکا، المان، انگلستان، فرانسه، ایتالیا، کانادا، چین و روسیه بیشتر حکم آن دارد که قدرتمندترین ممالک امپریالیستی جهان، پای سایر ممالکی را که نه در سیاستهای راهبردی و نه در اقتصاد جهانی نقش مهمی بازی می‌کنند به این دیدار کشانده‌اند تا از طریق این کشورها روپوشی بر پنهانکاری اعمال خودشان در پشت پرده، خلق کرده باشند. این کشورها به‌زبان مصطلح همان نقش "نخودی" را دارند. وگرنه این یک واقعیت همه دانسته است که عربستان سعودی کشوری از هر نظر عقب‌مانده بوده و تنها تامین‌کننده سوخت ممالک صنعتی است. بود و نبود این کشور به اظهار لطف امپریالیسم آمریکا وابسته است. این کشور حتی قادر نیست از این وظیفه‌ای که به عهده‌اش گذارده‌اند سر باز زند، زیرا در آن صورت در عرض مدت کوتاهی توسط قوای نظامی امپریالیسم آمریکا اشغال شده و نفتش به نفع آمریکا در خدمت "تمدن" به تاراج می‌رود.

ترکیه اساساً کشور صنعتی به مفهومی که قادر باشد استقلال اقتصادی خویش را تامین کند نیست. تمام صنایع ترکیه صنایع وابسته به صنایع مادر ممالک امپریالیستی است. شرکت هندوستان و چین در این مجمع این خاصیت را دارد که به افزایش تعداد جمعیت این کشورها مُهر تائید اکثریت "دموکراتیک" دو سوم مردم جهان را بزند. از کی تا به حال امپریالیستها هوادار اکثریت دموکراتیک بوده‌اند؟ هنوز مدتی نیست که جزیره فرمز را نماینده مردم چین جا می‌زدند. یکی از برنامه‌های این جمع که با وقاحت و به‌تدریج خود را ارباب جهان جا می‌زند و جای سازمان ملل را می‌گیرد و برای سرنوشت مردم جهان برنامه و وظایف تعیین می‌کند و موافقتنامه‌های خویش را به کشورهای جهان با زور تحمیل می‌نماید، ظاهراً مبارزه با تروریسم است. ولی هنوز رسماً روشن نکرده‌اند که تعریفشان از تروریسم چیست و چه کسی در جهان تروریست است. دول ناتو با نقض منشور ملل متحد، به پرورش داعش پرداختند، تا دولت قانونی بشار اسد در سوریه را سرنگون سازند. عربستان سعودی، قطر و ترکیه هم از نظر مالی و هم از نظر تدارکاتی با کمک ناتو به این تروریسم وحشی که حالا دامنگیر خودشان نیز شده است، یاری رسانده‌اند. اگر قرار باشد با تروریسم مبارزه شود، باید در درجه نخست سران همین ممالک گروه ۷ و متحدان آنان افشاء و مجازات شوند. اسرائیل به عنوان یک کشور تروریستی و اشغال‌گر سالهاست به ترور مردم فلسطین اشتغال دارد، ولی این مدعیان مبارزه با تروریسم در این مورد سکوت اختیار کرده‌اند. تعریف آنها از تروریسم به منافع سیاسی آنها وابسته است به این جهت نیز در قاموس آنها ما همواره با مفاهیم "تروریسم بد" و "تروریسم خوب" روبرو هستیم.

این عده در جمع خود مدعی‌اند که می‌خواهند با آلودگی محیط زیست مبارزه کنند، پرسش ولی این است: چه کسی محیط زیست را آلوده کرده و می‌کند؟ یمن؟ ساحل عاج؟ زامبیا؟ مصر؟ و یا همان هفت کشور بزرگ صنعتی که به پاس این آلودگی وحشیانه محیط زیست و به ضرر سلامتی همه مردم جهان، صنعتی شده و حالا از سایر ممالک جهان می‌طلبند که در جهت صنعتی شدن خود گام بردارند، زیرا این اقدام آنها گویا بیکباره محیط زیست را آلوده می‌کند و به ضرر انسانهاست؟؟! مگر شرکت‌های اتومبیل‌سازی المان با آگاهی کامل دولت المان در آمار مربوط به درجه آلودگی محیط زیست و تولید گازهای سمی توسط صنایع اتومبیل‌سازی المان دست نبرده‌اند؟ و در این ماجرا قربانی افشاءگری و مجازات رقیب آمریکائی خود نشده‌اند؟ پس چرا تبلیغات رسانه‌های جهان، این ممالک و به‌ویژه المان را به عنوان پیشاهنگ مبارزه با آلودگی محیط زیست جا می‌زنند؟ این همه جادوگری و افسانه سرائی برای سحر کردن مردم است تا به این وسیله صنایع بزرگ تولیدات محیط زیستی خویش را تقویت نموده و میلیاردها دلار ثروت به جیب سرمایه‌داران خودی بریزند. نزاع این بزرگان بر سر برطرف کردن آلودگی نیست، بر سر این است که چرا صفحات خورشیدی (سولار مُدول-توفان) چینی ارزانتر از صفحات خورشیدی آمریکائی و المانی است و در اثر این رقابت، شرکت‌های ممالک نامبرده اخیر ورشکسته می‌شوند. این است که ناچارند در توافقنامه‌های تجاری به اعمال نفوذ دست زده قول و قرارهای قبلی را زیر پا بگذارند. راستی امپریالیستها چه موقع به قول و قرارهای خویش اساساً پایبند بوده‌اند؟

ممالک امپریالیستی هرگز علاقه‌ای به حفظ محیط زیست ندارند، اقتصاد و سیاست آنها بر اساس کسب سود حداکثر می‌چرخد و در قمار مذاکرات نشست ۲۰ کشور، آنها در پی آن هستند که بر سر غارت جهان و فریب مردم به توافق برسند. آمریکا که در زمینه تکمیل صنایع محیط زیستی و کسب بازار محصولات مربوط به آن عقب مانده، با سایر ممالک در این زمینه به رقابت سخت برخاسته است. المان، فرانسه یا انگلستان نیز برای تظاهر به اینکه تا سال ۲۰۳۰ حدنصابهای تعیین‌شده در میزان حفظ سهمیه‌های آلودگی خویش را تامین خواهند کرد- امری که هرگز ممکن نیست- به انتقال صنایع آلوده خویش به ممالک دیگر و به ویژه آفریقا برآمده‌اند تا هم از توبره بخورند و هم از آخور. امپریالیسم

المان با طرح شعار "یاری به آفریقا" اهداف گوناگونی را دنبال می‌کند. وزارتخانه کمک به توسعه ممالک در حال رشد، بنیادی را تاسیس کرده است به نام (کشاورزی آفریقا و سرمایه‌گذاری تجاری) (aatif - Africa Agriculture and Trade Investment) که مدعی‌اند هدف آن سرمایه‌گذاری در کشاورزی آفریقا است. وزارتخانه مربوطه از مالیات مردم المان ۵۷ میلیون دلار برای این کار در نظر گرفته است و به سرمایه‌داران المان تضمین می‌دهد که به سرمایه‌گذاری بدون دردسر با تضمین سود حداکثر و نابودی محیط زیست و ایجاد فقر بی‌وقفه در آفریقا بپردازند و خیالشان از هر جهت راحت باشد. برنامه "مونیتور" در تاریخ ۲۰۱۷/۰۷/۰۶ در کانال یک "آر.د.ARD" در المان از چهره یکی از این شرکت‌های نمونه المانی که ۱۰ میلیون دلار با حمایت دولت المان در کشور زامبیا سرمایه‌گذاری کرده است، پرده برمی‌دارد. این شرکت، زمینهای بزرگی را که قبلا به دهقانان کوچک این منطقه تعلق داشته است از چنگ آنها در آورده و تا چشم کار می‌کند به تولید دانه‌های سویا، ذرت و گندم مشغول است. طبیعتا از همه سموم دفع آفات، که مصرف آن در اروپا به علت حفظ محیط زیست ممنوع است، برای تولید این محصولات استفاده می‌شود. این مزارع عظیم به صورت مکانیزه کار می‌کنند و به نیروی انسان کمتر نیاز دارند. همه دهقانان فقیری که زندگی خویش را در اثر این "توسعه اقتصادی" سرمایه‌داران خصوصی المانی از دست داده‌اند، در کنار مزارع منتظرند تا به آنها با دستمزد بخور و نمیری، کاری رجوع شود. اوایل تعداد کارگران در این مزارع ۲۵۸ نفر بوده است که حالا به ۲۰۸ نفر رسیده و این تعداد نیز روبه‌کاهش است. صاحبان این مزارع از آبهای زیرزمینی برای آبیاری استفاده می‌کنند. فواره‌های مکانیکی بدون وقفه در حال کارند و این در حالی است که مردم فقیر زامبیا و ساکنان سابق این ده و صاحبان واقعی این مزارع، ناچارند برای تامین آب آشامیدنی‌شان از یک تلمبه فرسوده در حالی که همه در صف انتظار ایستاده‌اند، استفاده کنند. دولت المان در کارزار تبلیغاتی خویش در نشست سران ۲۰ کشور که آنرا با صدای رسا "برنامه مارشال" برای آفریقا اعلام کرد، اهداف این سیاست "روی به آفریقا" را توسعه اقتصادی، ایجاد اشتغال، رفع فقر و ممانعت از مهاجرت معرفی کرد. این ادعاهای دروغ با واقعیت نمی‌خواند. ممالک امپریالیستی و غارتگر که ماهیت خویش را قرن‌هاست نشان داده‌اند، بنگاههای خیریه نیستند تا دلشان برای مردم جهان بسوزد و در پی یاری انسانی به آنها باشند. تجربه تاریخ چنین دست و دلباز هائی را بیاد نمی‌آورد. امپریالیستها سرمایه‌گذاری می‌کنند تا سود حداکثر کسب کرده، ممالک دیگر را به زیر نفوذ خود درآورند. این کار را مدنهادست همه ممالک امپریالیستی اروپا و چین انجام می‌دهند. آنها زمینهای آفریقا را برای اینگونه تولیدات که به ضرر محیط زیست است و فقط برای مصرف در اروپا تولید می‌شود، میان خویش تقسیم کرده‌اند و این سرمایه‌گذاریهای خصوصی توسط همه ممالک امپریالیستی وجود دارد. وقتی از غاصبان این مزارع در مورد شرایط تولید و مصادره زمینهای دهقانان و فقیر کردن آنها پرسش کردند، پاسخ ساده‌ای داشتند: ما این زمینها را از دولت اجاره کرده‌ایم. این بهترین شیوه سلب مسئولیت است.

همین مورد که به عنوان مزرعه نمونه سرمایه‌گذاری المان در زامبیا معرفی می‌شود، نشان می‌دهد که این سرمایه‌گذاریها به نفع مردم آفریقا نیست، اشتغال ایجاد نمی‌کند، فقر را از میان نمی‌برد، محیط زیست را از آلودگی نمی‌زداید و در یک کلام استعمار غارتگرانه ممالک آفریقائی است. سرمایه‌گذاری خصوصی در این کشورها برای آرایش حدنصاب تعیین شده از سهمیه آلودگی این کشورهاست و هرگز نیز نمی‌تواند و نمی‌خواهد به برطرف کردن ریشه‌های فقر و مهاجرت پاسخ گوید. در تانزانیا با این سیاست تا کنون ۳۰ هزار دهقان را بی‌خانمان کرده‌اند و زمینهای آنها را در اختیار سرمایه‌گذاران خصوصی قرار داده‌اند. یک جنبه دیگر نیز رقابت با امپریالیسم چین است که از مدتها قبل پایگاههای مهمی در آفریقا به دست آورده و توانسته بود از طریق دروازه لیبی- قبل از سرنگون کردن معمر قذافی- به

درون آفریقا رخنه کند و بر مواد اولیه این کشورها با تکیه بر ایجاد صنایع زیربنائی در خدمت استخراج و انتقال این مواد دست یابد.

مشورت سران کشورها نشان داد که این مذاکرات با شکست کامل روبرو شده است و نمایشات اعتراضی مردم المان و اروپا در هامبورگ نشان داد که نمی‌شود مردم جهان را فریفت. تمام تلاش سیاستمداران و رسانه‌های دروغگوی امپریالیستی قادر نخواهند بود از این ورشکستگی یک پیروزی سیاسی سرهم بندی نمایند. این نشست کوچکترین دستاوردی در عرصه مبارزه با تروریسم، حفظ مستمر و تضمین کننده محیط زیست، مبارزه با فقر، کاهش تشنجات جهانی، یاری به آفریقا و... نداشت. شدت تضاد میان امپریالیستها و رقابت میان آنها، مقاومت خلهای جهان در مقابل زورگویی و دورویی امپریالیسم مانع از آن است که بشود با آرایش این مجامع از جمعی غارتگر، فرستادگان نجات ساخت. تنها توافقی که آنها از آن به نام موفقیت یاد کرده و بر سر آن جشن می‌گیرند، توافق میان روسیه و آمریکا بر سر آتش بس در نزدیکی مرز اردن است تا اردن نیز به آشفنگی در منطقه دچار نشود. این تضمین دو قدرت بزرگ در حفظ آتش بس بیشتر منافع اسرائیل و اردن را در نظر دارد تا مردم سوریه را. در سوریه به حفظ آتش بس نیاز نیست، کسانی که مدعی مبارزه با تروریسم هستند باید متحدا با تروریستها مبارزه کنند و نه اینکه تلاش کنند دولت بشار اسد را که دولت قانونی سوریه است با اسلحه‌ی تجزیه سوریه و یا ایجاد مراکز دسیسه و توطئه بنام پایگاههای "اپوزیسیون سوریه" تضعیف کنند. نشست سران ۲۰ کشور در هامبورگ بدون نتیجه و با فضاحت به پایان رسید. دهها هزار نفر نیروهای انقلابی و دموکرات و بشردوست بر ضد این غارتگران دست به تظاهرات زدند و ماشین انتظامی سی-هزارنفره دولت المان همراه با نیروهای ویژه نتوانستند جلوی این مبارزه را بگیرند. خشم طبقه حاکمه المان قابل توصیف نیست. این اقدام ورشکسته تف سربالائی به چهره امپریالیسم المان است که مدعی رهبری اروپاست و با این رهبری جز ایجاد نفرت در اروپا به ضرر مردم المان دستاورد معنوی دیگری نداشته است.

برگرفته از توفان شماره ۲۰۹ مرداد ماه [اسد] ۱۳۹۶- اوت سال ۲۰۱۷

ارگان مرکزی حزب کار ایران (توفان)

صفحه حزب کار ایران (توفان) در شبکه جهانی اینترنت

www.toufan.org